

РЕШЕНИЕ

№ 23695

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в
публично заседание на 21.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3326** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 38, ал.8 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-525 от 16.02.2026г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, като по наведените доводи за материална незаконосъобразност и противоречие с целта на закона се моли за отмяната на оспорения акт.

Жалбоподателят посочва, че в Комисията за защита на личните данни след изпращане по компетентност от Инспектората към Висшия съдебен съвет /ИВСС/ е постъпила жалба с вх. № ППН-01-525/03.06.2024г., подадена от Е. Б. затова, че с молба /заявление/ с вх. № 51300-25360/28.04.2022 г. по описа на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) и с молба /заявление/ с № 328605-40/04.05.2022г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция” (ГДНП) е поискала да бъдат заличени всички нейни лични данни по приключили досъдебни и наказателни производства. Твърди, че между Е. Б. и структурите на МВР - Главна дирекция „Национална полиция” и Столична дирекция на вътрешните е налице дългогодишната кореспонденция и са извършени действия по произнасяне с административни актове - Решение №328605-74/15.09.2022г. на Директора на ГДНП, Заповед №513з-9108/20.10.2022г. на директора на СДВР и Заповед №513з-8171/23.09.2022г. на директора на СДВР. Счита, че твърденията на г-жа Б. са немотивирани, неверни и недоказани, тъй като заявленията ѝ били разгледани и било взето отношение по тях.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя юрк. Т. поддържа изложеното в жалбата и моли за отмяна на оспореното решение като неправилно и

незаконнообразно, както и за решаване на спора по същество като се отхвърли жалбата на г-жа Б. срещу министъра на вътрешните работи. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по оспорването - Комисията за защита на личните данни, не се представлява в съдебно заседание. В депозирано писмено становище оспорва жалбата като неоснователна и моли административният акт да бъде потвърден като законнообразен, тъй като е издаден от компетентен орган, в предвидената законова форма, без допуснати нарушения на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон и целта му.

Заинтересованата страна – Е. К. Б., редовно призована, не се явява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство пред Комисията е образувано по жалба с вх. № ППН-01-525/03.06.2024г., подадена от Е. К. Б. /препратена по компетентност от Инспектората към Висшия съдебен съвет/. В жалбата е посочено, че след подадена молба с вх. №51300-25360/28.04.2022г. по описа на СДВР и молба с №328605-40/04.05.2022г. по описа ГДНП, структурите на МВР не са предприели необходимите действия да заличат личните й данни и да я уведомят за това. В жалбата е посочено още, че са изминали две години от подаването на заявленията и неполучаването на съобщение/уведомление по тях.

С оглед изясняване на обстоятелствата по жалбата, на основание чл. 26 от АПК, Комисията е уведомила на 13.08.2024г. Е. Б. и министъра на вътрешните работи за образуваното административно производство. На основание чл. 36 от АПК на участниците е предоставена възможност да посочат и представят относими към спора доказателства, а на министъра на вътрешните работи е предоставена и възможност за депозиране на писмено становище.

На 30.07.2025г. министърът е депозирал в Комисията подробно писмено становище /л.49-55/, в което е посочено, че са постъпили множество заявления от Е. Б. за снемане на полицейска регистрация и заличаване на лични данни по приключили досъдебни производства /заявления с вх.№ 328605-40/04.05.2022г., вх. №328605-48/17.06.2022г., вх. №328600-31639/17.06.2022г. и вх. №328600-33049/27.06.2022г. в ГДНП и заявления с вх. №51300-25360/28.04.2022г., вх. №51300-26103/03.05.2022г. в СДВР/.

В становището се поддържа, че по всяко едно от исканията са били предприети необходимите действия и не е налице твърдяното бездействие и непроизнасяне по подадените заявления. Посочва се, че с тези актове на директорите на ГДНП и СДВР се заличават полицейски регистрации и се изтриват лични данни на жалбоподателката по посочени в заявленията досъдебни производства, като същите са подробно описани, както следва /Заповед с рег. №3286з-3334/15.09.2022г. на директора на ГДНП, Заповед №513з-9108/20.10.2022г. на директора на СДВР, Заповед №513з-8171/23.09.2022г. на директора на СДВР, Заповед с рег. №3286з-421/06.02.2023г. на директора на ГДНП, Заповед с рег. №3286з-421/06.02.2023г. на директора на ГДНП, Заповед с рег. №3286з-1745/19.05.2023г. на зам. директора на ГДНП, Решение №328605-74/15.09.2022г. на Директора на ГДНП и Решение №328605-76/15.05.2024г. на Директора на ГДНП/.

След уведомяване от Комисията на участващите в производството страни за провеждане на открито заседание на 17.12.2025г. от 13:00 часа, министърът на МВР е депозирал допълнително становище от 10.12.2025г., в което се посочва, че към момента на първоначалната проверка на 15.09.2022г. не е било установено досъдебните производства да са приключили и съответно не е

било установено основание за снемане/изтриване на три полицейски регистрации и лични данни. По-късно, това било служебно установено и със Заповед №513з-9108/20.10.2022г. на директора на СДВР личните данни на Е. Б. са били изтрити. Освен това посочва, че след поредица от заявления през 2023г. и 2024г. всички лични данни на заявителката за водени и прекратени срещу нея наказателни производства били изтрити с Решение №328605-76/15.05.2024г. на Директора на ГДНП, за което била уведомена на електронния и адрес.

С Решение №ППН-01-525 от 16.02.2026г. на Комисията, жалбата е обявена за основателна и за нарушение на чл. 53, ал. 3 вр. чл. 56, ал. 2 ЗЗЛД, на основание чл. 80, ал. 1, т. 4 ЗЗЛД, на министъра на вътрешните работи е наложена корективна мярка – разпореждане, да информира писмено Е. К. Б. за предприетите действия по молба с вх.№ 328605-40/04.05.2022г. по описа на ГДНП, молба с вх. №51300-25360/28.04.2022г. по описа на СДВР и молба с вх. №51300-26103/03.05.2022г. по описа на СДВР.

За да постанови оспореното решение, Комисията е приела, че при искане за изтриване на лични данни се прилагат правилата по нормата на чл. 53, ал. 3 от ЗЗЛД, която изисква от администратора на лични данни произнасяне в срок от 2 месеца по подадени заявления от субекти на данни, който може да бъде удължен с 1 месец поради сложността или броя на исканията. В конкретния случай, ответната страна – министърът на вътрешните работи, е предприела действия по искането за изтриване на лични данни като в резултат на тези действия са издадени Заповед №513з-9108/20.10.2022г. на директора на СДВР, Заповед №513з-8171/23.09.2022г. на директора на СДВР, с които е разпоредено изтриване на личните данни, които се обработват за Е. Б. в контекста на ДП №5094/2011г. по описа на СДВР, пр.пр. № 6344/2011г. по описа на СРС и ДП №1096/2007г. по описа на ОЗ- РУ при СДВР, пр.пр. №1032/2007г. по описа на СРС, но тези актове са издадени след постановяване на Решение № 328605-74/15.09.2022г. на Директора на ГДНП /с което се предоставя достъп до лични данни на Е. Б./ и близо 4 /четири/ месеца след законоустановения срок от до 2 /два/ месеца. Приела е още, че по преписката липсват данни Е. Б. да е била уведомена вкл. и към настоящия момент за предприетите по процесната молба действия от администратора на лични данни.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи: Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения срок - депозирана на 02.03.2026г., а Решение № ППН-01-525 от 16.02.2026г. на Комисията е изпратено на жалбоподателя на 17.02.2026г., видно от доказателствата на л.11 по делото.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган в съответствие с предоставените му от закона правомощия. Комисията е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на субектите на данни / чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД вр. чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679/. В кръга на своята надзорна дейност Комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, параграф 2, букви "а" - "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета /чл.38,ал.3 от ЗЗЛД/.

Актът е издаден и в предвидената от закона писмена форма. Налице са всички изискуеми по чл. 59, ал.2 от АПК реквизити. Оспореният акт съдържа ясна разпоредителна част и мотивите - фактически и правни основания, които са взети предвид при издаването му.

При постановяване на решението не са допуснати нарушения на

административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират неговата отмяна само на това основание. Комисията е уведомила страните за започналото производство и им е предоставила възможност да участват в него. Събрани са всички необходими доказателства и са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на случая, поради което не се установява нарушение на чл.35 АПК.

По отношение на твърдяната от жалбоподателя материална незаконосъобразност на оспореното решение, съдът приема следното:

От представената преписка е видно, че има подадена молба/заявление/ от 28.04.2022г. до СДВР и молба/заявление от 04.05.2022г. до ГДНП с идентично съдържание от Е. Б. за изтриване на личните и данни, които тя твърди, че се обработват в МВР в контекста на 1. Пр. преписка № 6344/2011 по описа на СРП, ДП №5094/2011 по описа на СДВР; 2. Пр. преписка № 1032/2007 по описа на СРП, ЗМ 1096/2007 г. по описа на ОЗ - то РУ при СДВР; 3. Пр. преписка № 20518/2015 г, по описа на СРП, ДП № 15189/2012 по описа на ОЗ - ро РУ при СДВР; 4. Пр. преписка № 31304/2008 г. по описа на СРП.

Видно е още, че на Е. Б. са били дадени указания с писмо с рег. №328600-30835/14.06.2022г., които тя е изпълнила на 16.06.2022г., като е депозирала подписано заявление, а на 17.06.2022г. е депозирала молба уточнение, с която е изразила желание след изтриване на личните ѝ данни по приключилите досъдебни производство да ѝ бъде предоставен достъп до съхраняваните за нея данни в системата на ГДНП.

При осъществяване на дейността си, министърът на вътрешните работи може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица, като от представените по преписката доказателства е видно, че със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г. е оправомощил директора и заместник-директорите на ГДНП и директора и заместник-директорите на СДВР да разглеждат и да се произнасят по постъпили от субектите на данни искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/679, по чл. 53-56 ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от цитирания регламент, съответно по чл. 68 ЗЗЛД.

Жалбоподателят твърди, че е изпълнил задължението си да разгледа подадената молба/заявление/ от 28.04.2022г. до СДВР и молба/заявление от 04.05.2022г. до ГДНП с идентично съдържание и да вземе отношение по направените искания, като това било видно от издадените административни актове /влезли в сила като необжалваеми/ - Решение № 328605-74/15.09.2022г. на Директора на ГДНП, с което се предоставя достъп до личните данни на Е. Б., обработвани в информационните фондове на ГДНП – МВР, Заповед №513з-9108/20.10.2022г. на директора на СДВР, с която се заличават личните данни на Е. Б. по досъдебно производство ЗМ 1096/2007г. на ОЗ – РУ СДВР и Заповед №513з-8171/23.09.2022г. на директора на СДВР, с която се заличават личните данни на Е. Б. по досъдебно производство ЗМ 5094/2011г. на сектор ИП ОЗ – СДВР.

Съдът не споделя тези твърдения, тъй като от представените по делото доказателства е видно, че е налице произнасяне само по първите две от исканията, но не и по останалите – за изтриване на данни в контекста на ДП 15189/2012 по описа на ОЗ РУ при СДВР, пр. преписка № 20518/2012 по описа на СРП и за изтриване на данни в контекста на пр. пр. № 31304/2008 по описа на СРП. Те не са разгледани и по тях не са предприети действия. По преписката не се установява издаването на заповед, решение или друг писмен акт, с който Е. Б. да е уведомена за действията, предприети по разглеждането им. Самото твърдение на администратора на лични данни, че е изпълнил задължението си по подаденото искане, не може да замести надлежното произнасяне по всяко едно от отправените искания. Отделно от това, горепосочените актове - Решение № 328605-74/15.09.2022г. на директора на ГДНП, Заповед № 513з-9108/20.10.2022г. на директора на СДВР и

Заповед №513з-8171/23.09.2022г. на директора на СДВР са издадени след изтичането на двумесечния срок за произнасяне, предвиден в чл. 53, ал.3 от ЗЗЛД. Вярно е, че сроковете за произнасяне са инструктивни, а не преклузивни и просрочието им не погасява правата на субектите, но това не освобождава неспазилия ги орган от отговорност, която в случая е реализирана от Комисията /в този см. Решение № 1337 от 06.02.2024 г. по адм. д. № 2630/2023 г., V отд. на ВАС/.

В становище от 30.07.2025г., депозирано от министъра в Комисията се посочва, че в информационните фондове на МВР не се обработват лични данни на Е. Б. по ДП 15189/2012г. по описа на 02 РУ при СДВР, пр. преписка № 20518/2012г. по описа на СРП и пр. прокурорска преписка № 31304/2008г. по описа на СРП. По преписката обаче липсват доказателства, че по тези производства е постановен изричен административен акт, с който да е отказано или уважено искането, нито че заявителят е бил надлежно уведомен за предприетите действия по молбата/заявлението/. Т.е. при липса на изричен акт и данни за съобщаването му на адресата, не може да се приеме, че административният орган е изпълнил задължението си за произнасяне по подадената молба/заявление/ в цялост. По делото са представени писма /л.116-119/, от които е видно, че до Е. Б. са изпращани уведомявания, че лични данни за нея не се обработват в Интегрираната регионална полицейска система – СДВР, но те са във връзка с различни заявления, подавани от лицето в периода 2023г. – 2024г.

С оглед това, правилно Комисията е приела, че подадената молба/заявление/ от 16.06.2022г. /датата, на която са отстранени нередовностите в молбите от 28.04.2022г. и 04.05.2022г./ е редовна и с нея е сезиран министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни съгласно чл.29, ал.1 ЗМВР. Предвид това за последния се поражда задължението, предвидени в закона да предприеме действия по искането и да изтрие личните данни, респ. да откаже изтриването на същите, като изложи аргументи в тази насока или да откаже да предприеме действия по искането, и да информира субекта на данните за предприетите действия, съответно за причините, поради които не възнамерява да предприема такива действия по искането.

Комисията правилно е приела и че няма данни по преписката да е налице произнасяне по процесната молба /заявление/ в частта, съдържаща искане за изтриване на лични данни, които Е. К. Б. твърди, че се обработват за нея от Министерство на вътрешните работи в контекста на ДП 15189/2012 по описа на 02 - ро РУ при СДВР, пр. преписка № 20518/2012 по описа на СРП и пр. прокурорска преписка № 31304/2008 по описа на СРП, както и че няма данни същата да е уведомена от структурите на МВР за предприетите по процесната молба /заявление/ действия, т.е. че са предприети действия по изтриване на определени нейни лични данни и че такива няма да бъдат предприети по отношение на други нейни лични данни, респ. причината за това.

В резултат на горното, съдът намира, че с това си поведение министърът на вътрешните работи като администратор на лични данни е извършил нарушение на разпоредбата на чл.53, ал.3 от ЗЗЛД, изразяващо се в неинформирането писмено на заявителя за предприетите действия, в определения за това срок във връзка с депозираното искане. Разпоредбата на чл.53, ал.3 ЗЗЛД предвижда удължаване на срока за произнасяне при сложност или голям брой искания. Конкретния случай е такъв, тъй като са налице множество идентични заявления от Е. Б., но въпреки това липсват данни администраторът да се е възползвал от тази законова възможност по отношение на останалите искания от заявлението.

Оспореното решение е в съответствие и с целта на закона – осигуряване на ефективна защита на физическите лица при обработването на техните лични данни, както и гарантиране на прозрачност, законосъобразност и добросъвестност при тяхното обработване. Следва да бъде отбелязано, че приложената мярка от

Комисията е съобразена с установеното нарушение и е насочена към постигане на реално и ефективно прилагане на режима за защита на лични данни. Решението е постановено и в съответствие с принципа на съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК, доколкото същият е балансиран спрямо преследваната от закона цел, без да се засягат права и интереси на адресата в по-голяма степен от необходимото за нейното постигане. Комисията е действала в условията на оперативна самостоятелност като е избрала кой способ за корекция срещу администратора на лични данни да използва. В настоящия случай е предпочетено приложението на мярка по чл. 80, ал. 1, т. 4 ЗЗЛД, като това е аргументирано с посочените смекчаващи отговорности обстоятелства, изброени в т.2, т.3, т.5, т.6, т.7 и т.9 от оспореното решение. При определяне на корективната мярка Комисията е съобразила целта, която се преследва и че с налагането ѝ и изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната, т.е. в случая избраната мярка се явява целесъобразна и ефективна за защита на обществения интерес.

По изложените правни аргументи и при съобразяване чл. 168 АПК настоящата съдебна инстанция обосновава краен извод за законосъобразност на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за ответника – арг. от чл. 143, ал. 3 АПК. Доколкото същото не е упражнено от процесуалния представител на ответника разноски не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, Административен съд София-град, II отделение, 40-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-525 от 16.02.2026г. на Комисията за защита на личните данни.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: